

OPINIONS

Nº 72 - Any 2016

El gran teatre del món

El gran teatro del mundo és el títol d'un auto sacramental escrit en vers i castellà antic per Pedro Calderón de la Barca entre 1633 i 1636 i, posat en escena el 1641. És una obra que dura dues hores i que antigament es representava el dia de Corpus Christi.

[Comença l'obra amb un escenari on hi ha dos globus: un, simbolitza l'esfera celeste, on Déu resta assegut en el seu tron com a guionista de l'obra i, l'altre, representa l'esfera terrestre que conté dues portes: en una hi ha pintat un bressol i a l'altra un taüt, com al·legoria del principi i fi de la vida.

L'argument molt resumit és el següent: Déu des del seu setial, encomana al Món busqui algú amb qui celebrar una festa i un gran sopar. Aquest, disposat a complaure'l, fa aparèixer per la porta on hi ha pintat el bressol una sèrie de personatges, als quals, va donant nom i assignant un paper per ser representat: el Rei, el Ric, el Pobre, el Pagès, la Bellesa, la Discreció i un Nen que figura encara no ha sortit de les entranyes de la mare.

A tots se'ls assabenta que, en el món, trobaran qui practica el bé, el mal, les virtuts i els vicis, però, se'ls deixa al seu albir que actuïn segons els plagui, advertint-los que, el Jutge suprem al final de la representació, els premiarà o castigarà, segons la seva conducta.

Quan els personatges se senten lliures i campen al seu antull, obliden els consells rebuts i, la supèrbia, la vanitat, l'ambició i la luxúria, entre altres pecats, predominen en quasi tots ells.

Arribat el dia de passar comptes, Déu els reuneix a tots per emetre un judici i discernir qui, degut als seu comportament, s'ha fet digne d'assistir a la festa i seure a la seva taula.

El primer en ser jutjat és el pobre, que es passa la funció demanant almoïna als altres i sempre li és negada amb una excusa o altre. Déu veient el paper que li havia tocat representar, on la misèria era la protagonista, el premia enviant-lo al paradís perquè pugui gaudir de la festa.

El nen al no haver nascut i no haver exercit ni el bé ni el mal, és enviat als llimbs.

El rei, el ric, el pagès i la bellesa, també són jutjats i increpats pel comportament impropï del personatge que se'ls havia adjudicat, però, aquets, en adonar-se de la seva culpabilitat i molt compungits, demanen perdó i misericòrdia.

Per aquest gest, Déu atenua el càstig i són enviats al purgatori a purificar les seves culpes un temps indeterminat, que els servirà d'expiació per poder assistir a la festa i seure en un lloc privilegiat en el moment del sopar.

A mesura que van sent jutjats, els personatges van marxant per la porta on hi ha pintat el taüt abatuts i amb el cap acotat, quedant solament a l'escenari, la Discreció.

Al ser un personatge conciliador i gens maliciós, li hagués agradat un final d'obra més amistós i satisfactori, però, al no poder tornar enrere per modificar el guió i, no rebre cap retret del Jutge suprem per la seva actuació; surt de l'escenari amb la tranquil·litat d'haver representat bé el paper que li havia correspost, però, alhora, amb gran tristesa, pensant que no es mereixia el comportament que havia rebut dels seus companys durant l'obra i, amb ganes d'oblidar, per sempre, aquells personatges que amb les seves actituds carregades de malícia, prepotència i mala educació, havien abusat de la seva prudència i bona fe, aprofitat totes les ocasions al seu abast per menysprear-la i fer els possibles perquè no pogués portar a terme cap més actuació. O, cas d'haver estat representada, emetre una crítica hostil sobre la mateixa.

En el moment que la Discreció fa mutis de l'escenari, es dóna per finalitzada la funció.]

Un comentari personal:

Aquest resum està basat en una obra de teatre, però, invita a imaginar el món com una posada en escena on hi ha molts papers a representar.

Papers que han estat repartits, no sempre justament ni al grat de tothom però que, s'han hagut d'acceptar. Per uns ha estat breu, per altres llarg, però, per tots, ha estat una representació en aquest gran teatre de faràndula que és el món.

¿Qui en un moment o altre no ha "fet teatre" per por de mostrar la veritable personalitat carregada de limitacions, febleses, enveges, extravagàncies, passions... ?

La societat rendeix més homenatge a l'aparença que als valors interns i, les institucions (laiques o religioses), les famílies, els individus... es veuen obligats a aparentar un embolcall exterior diferent al real, molt sovint pel desig de ser estimats, reconeguts, valorats, respectats temuts o... altres.

¿Es pot ser més feliç interpretant un paper o, amb el temps va deixant una buidor interior molt difícil d'omplir?

Negar la realitat pot ser una bona estratègia durant un temps per calmar un neguit, però, tard o d'hora tenim necessitat d'exterioritzar la realitat del que ens va succeint: la poca valoració que se'ns té en el lloc de treball; l'enveja o gelosia de companys o familiars; la traïció de qui suposàvem era un amic; la insatisfactòria vida en parella, tant al llit per manca de desig, com asseguts al sofà sense comunicació i carregats d'avorriments; la deixadesa física; la falta de netedat... tot plegat, o per parts, pot arribar a generar repulsió i mala convivència que pot derivar a faltes de respecte amb paraules, i, inclús, arribar a les mans.

¿Hagués succeït el mateix si durant el temps d'"aprenentatge" cadascú s'hagués mostrat tal com era?

La vida passa volant i es evident que tots tenim un paper a interpretar. S'ha d'estar atent, en fer el personatge assignat lo millor possible perquè no ens dolgui, al final de la representació, escoltar un veredicta nefast i no ser a temps de rectificar la nostra actuació.

Sortós aquell qui la seva aparença va d'acord amb el seu interior i pot expressar-se amb llibertat, una facultat a la que tots tenim dret i que és primordial per aconseguir harmonia, tranquil·litat i, alhora, poder gaudir de la vida sense obstacles que s'interposin.

Maria Mercè Usón